

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper (przewodniczący)

SSN Dariusz Dończyk

SSN Dariusz Zawistowski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej (...) w G.
przeciwko A. J., Z. B. i A. J.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 czerwca 2010 r.,
zażalenia pozwanego Z. B. na postanowienie Sądu Okręgowego w J.
z dnia 12 lutego 2010 r., sygn. akt II Cz (...),

**oddala zażalenie i zasądza od pozwanego Z. B. na rzecz strony powodowej kwotę
600 zł (sześćset) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 12 lutego 2010 r. Sąd Okręgowy w J. odrzucił zażalenie
pozwanego na postanowienie z dnia 5 stycznia 2010 r., którym uzupełnił postanowienie
z dnia 27 listopada 2009 r. w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

Na powyższe postanowienie pozwany wniósł zażalenie zaskarżając go w całości.
Żalący zarzucił Sądowi Okręgowemu w J., iż ten nie wezwał go o uzupełnienie braku
wskazanego w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, dotyczącego
obowiązkowego zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepis art. 87¹ § 1 k.p.c. przewiduje jako generalną regułę, że w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Przepisu § 1 nie stosuje się, gdy stroną, jej organem, przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także gdy stroną, jej organem lub jej przedstawicielem ustawowym jest adwokat, radca prawny lub radca Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji. Zażalenie pozwanego na postanowienie Sądu Okręgowego w J. z dnia 5 stycznia 2010 r. zostało przez pozwanego sporządzone osobiście. Sąd Okręgowy przyjął zatem zasadnie, że było ono z tego powodu niedopuszczalne i podlegało odrzuceniu bez wzywania skarżącego o uzupełnienie braku zażalenia.

Dlatego też zażalenie było pozbawione uzasadnionych podstaw i podlegało oddaleniu na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.